

O Gün

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah'a iman etmek ve bu dünya topraklarında iman etmiş bir mümin olarak yaşamak, ahireti hesap ederek yaşamak demektir. Müminle kâfirin arasında ticaretle, ziraatta, siyasette ve günlük hayatın getirdiklerindeki en bariz fark, müminin ahireti de hesaba katarak iş yapmasıdır. Mümin olmayan kimse ahireti olmayan bir dünyada yaşadığı için dünyanın önüne koyduğu fırsatları, dünyanın onu tehdit ettiği noktalarıyla dengelendirir.

Dolayısıyla siyasette onu tehdit edecek bir nokta yoksa her şeyin onun olduğunu düşünür. Mümin ise dünyadaki tehdit noktalarından önce, ahiret tehdidiyle yaşadığından mesela siyasette yapacağı bir işin veya ticaretle atacağı bir imzanın ahirette kaç mal olacağını düşünür. Mümini namazındaki eğilip kalkmasıyla, rükûuyla ölçemeyiz. Rükû ve secde, camideki halı üzerinde yapılan bir eylem olarak kaldığında hiçbir tehdit unsuru oluşturmaz. Ama rükû ve secdelerin sayıldığına, dolayısıyla ahirete doğru yöneldiğini düşündüğünde, o rükû onun hiçbir yanlış yapmamasının garantisi olur.

Bu güç müminin hesaplarının ahiret üzerinden yürümesinden kaynaklanır. Bu bize, bugün camilerimizdeki büyüklüğü-kalabalıklığı, ramazanda yedirdiğimiz yemekleri, hatta hacca ve umreye gitmemizi, dünyadaki iyilik ve kötülüğümüzün genel ölçüsü olarak kullanamayacağımızı gösterir.

Ahiretin üzerimizdeki aktif etkisini, cehennem alevlerinin her an yükselmekte olduğu bir tesirle de görebiliriz; 'bir varmış bir yokmuş, bir gün bir cehennem yanacakmış...' şeklinde de algılayabiliriz. Bir mümin cenneti, adımını atsa gireceği kadar yakınında da hissedebilir; 'bir varmış bir yokmuş, bir gün bir cennet olacakmış...' diye de. Kendimizi ahiret için yaşayan insanlar olarak görmemizle 'bir gün gidersek, uğrarsak...' der gibi davranmamız arasında aslında iman farkı vardır.

Net bir ölçü olarak, çokça duyulan bir hadis-i şerifi bu açıdan inceleyebiliriz: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem düzgün konuşan, yanlış konuşmayan, iftira etmeyen, sözülle vurup yaralamayan bir mümin görmek istediğinden şöyle buyuruyor:

مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكَلِّمْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ

“Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır konuşsun ya da sussun.”

Bu cümle, elli sene yaşayan bir Müslüman'ın kulağına hiç değilse yüzlerce defa girmektedir. Şu hadis-i şerifin anlattığı nokta çok önemli bir ayrıntıdır. Buradaki tehdit, dilinin ucuna kadar gelen sözü ahiret endişesinden dolayı dilden geri gönderebilmektir. Eğer mümin, yazdığı tweet'ini atarken meleklerin o tweet'i kaydettiğini ve ahirette karşısına çıkaracaklarını düşünerek yazıyorsa o mümin, Allah'a ve ahiret gününe imanı aktif olan insandır.

Şüphesiz ki namaz kılıp oruç tutan bir insanın ahirete iman etmediğini söylesek çirkin ve ağır bir bühtan söylemiş oluruz. Kimseyi ahirete inanmamakla itham edemeyiz ama aktif bir iman mı yoksa cennet ve cehenneme imanın sönük mü olduğunu sorgulayabiliriz. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ahirete iman edenin kötü cümle kullanamayacağını buyuruyor ama mümin, ahirete iman ettiği hâlde bunu yapabiliyorsa ortada bir sorun var demektir: Ahirete imanda canlılık yoktur.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh hepimize muhteşem bir ders veriyor. Sinirlendiği bir gün, herkesin kırbacını alıp girişeceğini zannettiği bir anda karşısındakilere, “Ömer'in ahirete imanı olmasaydı siz onu görürdünüz” diyor. Bu söz, yukarıdaki hadisin tefsiri durumundadır. Ahirete iman tecelli etmiştir. Tam ağzı ve eli hareketleneceği esnada Peygamber aleyhisselaminin hatırlatmaları onu durdurmuş, sinirini yutturmuştur.

Buradan geleceğimiz nokta şudur: Hayatlarımızı ahirete imanımızın aktifliği ve canlılığı kadar İslamlaştırabiliriz. Ailemizin İslamî olması, eş olduğumuzda Müslümanca olmamız, Allah korkusunu ve ahiret heyecanını günlük hayatımızda ne kadar ispat edebiliyorsak, çanak kırılmadan çanak hesabı yapabiliyorsak, konuşmadan önce o konuşmayı ahiret dizginleyebiliyorsa kabre girmeden önce Nekir-Münker heyecanını elimiz, gözümüz, dilimiz ve ayaklarımız ahiret endişesi taşıyan organlarımız olarak varsa buna hamd etmeliyizdir ki imanımız canlıdır ve daha ahirete gitmeden, ahiret bize gelmiş ve yerleşmiş demektir.

Yoksa ahirete gittikten sonra zaten herkes 'iman' edecek! Mümin ise ölmeye kadar ölüm şartlarına göre hayatını dizayn etmiş, cenneti görmeden cennet tadıyla yaşayan, harama tuttuğu ya da yaklaştığı zaman cehennemi görmeden önce de olsa yanmışçasına hisseden insandır. Bu fark kayboldukça aslında kaybolan İslam'dır. Sakalımıza, elbiselerimizin tesettürlü olmasına ve ramazandaki Kur'an ve oruç görüntülerimize rağmen faizin, yalanın yaygınlaşmasının hatta on dakika içinde milyonlarca insanı etkisi altına alabilmesinin nedeni budur.

Ahiret uzaklaştıkça faiz gelmiştir, yalan ve iftira yayılabilmiştir. Güçlü olan internet değildir, ahiretin kaybidir. Ahirete imanımız %100 olsaydı toplumda yalan %0 yer bulabilecekti. Esasen kaybettiğimiz askerî gücümüz, siyasî otoritemiz değildir; bizler hilafeti kaybetmeden önce ahirete imanımızın zayıflaması zafiyetine bulaştık. Ahirete iman, o muhteşem gün, o ürküten görüntü, kaynayan cehennem gözümüzün önünde olmadığı için yalan adeta rızık hâline bunun için gelebilmiştir. Zira mümin, midesine inen haramın ateşten farksız olduğunu hissetseydi acından ölürdü de haram lokma yemezdi.

Ahirete imanımızı Allah'ı görüyor ve huzurunda hesap verdiğimiz anı canlandırıyor gibi yeniden güçlü hâle getirmedığımız sürece halifelik, faizsiz bir dünya, cihat edilen ortam, sabah namazının ihmal edilmediği yuva, eşlerin birbirini emanet olarak gördüğü aile anlayışı hayaldir. Anadolu'nun bir deyimini bu anlamda anlaşılacak kaydıyla söylersek, Allah'ın sopası mı var, denir. Böyle denir çünkü Allah'ın sopayla gelip dövecek hâli yoktur, azaplar ve hastalıklar vermiştir, anlasaydın denir.

Bunu anlamadıktan sonra dijital bir sopa ya da yıldırımın insanın başına düşecek hâli yoktur. Allah'ın bizi akıllandırmak ve Müslümanlığımızı taptaze, her an aktif hissetmemiz için vesileleri vardır. Eşini Allah'ın emaneti olarak gören, çocuklarının hesabını bir gün vereceğini bilen, gençliğinin hesabını vermeden ayağını kıpırdatamayacağı mahşer gününü yaşayacağını hisseden mümin 24 saat sahabe kıvamında İslam yaşayan mümindir.

Ashab-ı kiramla aramızda yüzde kaç mesafe varsa, ki böyle bir ölçüm net olarak mümkün değildir, aslında o mesafe ahirete imanımızla ilgili düşünüş mesafesidir. Ahirete imanımız -inşallah- eksi noktalara düşmemiştir ama artısından kaybettiğimiz, ashab-ı kiramla aramızda açılan mesafedir. Bunun içindir ki "sahabe kimdir?" diye sorulduğunda; Uhud günü elinde bir salkım üzüm tutarken, Resûlullah aleyhisselamın "şu dağın eteğinde cenneti görüyorum" buyurmasını duyup elindeki üzümü attıktan sonra "bu salkımı yiyecek kadar da bekleyemem" diyen kişiyi örnek veririz. Öyleyse iman onun gözünde yüzde yüzdü.

Kaybettiğimiz hassasiyet yani nasır tutmuş beyinlerle Kur'an düşünmek, katarakt inmiş gözlerimizle Allah'ın cemalini görmeyi arzu eden hayalimiz faizi ekmek peynir hâline getirmiş, camileri garip bırakmış, cihadı soğuk, itici, ürkütücü hatta düşmanların dikkatini çekmemek için hiç konuşulmaması gereken bir mefhum hâline getirmiştir.

Bir yerden dönüş yapacaksa, işe ahirete imandan başlamak zorundayız. 90 yaşında ölüm korkusu yaşayan bir ihtiyarın hissiyatı 15 yaşındaki delikanlıda da olduğu, Rabbimizin huzurunda muhasebe olmak dendiğinde gözünden yaşlar akan genç kızların ve erkeklerin bulunduğu toplum, imanın canlı olduğu toplumdur.

Harise radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme “kendimi Rabbimin Arş’ında hissetim, onun cemalini hissediyor gibiydim” dediğinde bu, ahireti dinlediğinde “ama, aslında” gibi itirazlar yerine samimiyet ve hassasiyet göstermesi sayesinde gerçekleşmişti. Bu titizlik onları Allah ile beraber kıldı ve böyle olunca da hiçbir şeyden korkmadılar, şehitlikten dahi düşündeymiş gibi zevk aldılar. Eşiyle beraber olduğu yatak sahnesinden sonra yıkanmaya bile vakit ayırmaksızın cihada koşacak hisleri bu kafayla yakaladılar.

Bugün kaybettiğimiz husus işte bu ahiret hassasiyetidir.

Artık insanlara “Allah belanı versin, Allah’tan bulasın” demek bile bir tehdit oluşturmuyor, çünkü Allah’ın bela vereceği ahirete iman zayıflamış durumdadır. U dönüşü yapacağımız ve yeniden iyi Müslüman olma heyecanı yakalayacağımız yer ‘Âmentü billahi ve melâiketihî ve rûsulihî ve’l-yevmî’l-âhiri’dir. Kabirden başlamak üzere en sonunda Adn cennetlerinde buluşuncaya dek, Allah Teâlâ’nın o arada yaşanacaklar olarak bize anlattığı her ne varsa bunları gözümüzün önünde cereyan eden hadiseler gibi görmedikçe mümin olma zevkiyle camileri dolduramayacağız demektir. Hatta bir belgeseli seyrederken duyduğumuz samimiyeti, güveni ve hisleri Allah’ın kitabında ve Resûlullah’ın sünnetinde hissedemiyorsak ağlamaya dahi vaktimiz kalmamış demektir.

Çünkü ağlamak da nihayetinde bir hayatiyet görüntüsüdür.

Hurilerinden cehennem zebanilerine kadar ahirete dair tartışılan şeyler kendi parmaklarımızı, daha sonra bileğimizi ve kolumuzu diğer elimizdeki makasla kesmemizden başka bir şey değildi. Ahirete iman yeniden canlanmalı, bunu canlandırmaya yapılacak yatırım cami-Kur’an kursu inşa etmekten daha önemli bir yatırım olarak görülmelidir.

Caminin ve Kur’an kursunun olmadığı toplumda önce Resûlullah aleyhisselam ve ardından ashab-ı kiram, ahirete imanı canlı tutarak yeryüzündeki en güçlü mümin nesli yetiştirmiştir. Bizim ise beton yığınlarımız vardır ama içinde tartışılan yine ahirete imandır; ahirete imanı zayıflatan beton binalarımız olacak yerde Rabbimizi her an yanımızda hissettiğimiz ve meleklerinin herkesi murakabe ettiğini bir tek göz sahnesinin bile ondan kaçmayacağını bildiğimiz imanımız bulursa durumumuz çok daha iyi olurdu.

Bu cümleler belki emeklilik şartlarına, devlet memurluğuna, sigortalı hayata, geçimini Allah’tan başka her merciden bekleyen ve Allah’ı yalnızca öldükten sonra rahmeti umulan bir kapiya çevirmiş nesle çok geç söylenmiştir; ama İslam derdi ve Allah-Resûlullah heyecanı olan gençlere, hangi genç yirmili yaşlarında olduğu hâlde kendini Rabbinin huzurunda hisseder, sabahleyin kalktığı anda annesi onu yatağında ağlar vaziyette bulur ve kendini Ömer bin Hattab’ın yanında hissettiği rüyalar görürse, gündüz meşgul oldukları gece rüyasına girerse işte o gençlere hitap ediyoruz: Başlanacak şey Kur’an’ı ezberlemekten önce ahiret heyecanı taşımadır.

Bu rüyaları gören gençler, Allah’ın izniyle ümmet-i Muhammed’in ayakta durmasının bereket sebepleridir. Emekliliğe, devlet memurluğuna, maaşına tapınmış anlayış sahipleri yerine kendini Nevevî ile Ömer bin Hattab ile rüyalarda gören genç kız ve delikanlı, bu ümmetin bu zamandaki Nevevî’si ve Ömer bin Hattab’ı olmaya hazırdır. Zira herkes ahirette kimle beraber olmak istiyorsa dünyadaki rüyasında da onu görecektir.

Müminlerin ahirete olan imanını sulandıran, sırat köprüsünü abartı görenler, Kur’an böyle anlatmıyor deyip Müslümanlar’ın itikadını sarsmaya çalışanlar, ahirette şu yoktu bu yoktu deyip bin dört yüz senedir iman edilenleri ve ümmetin de öylece Rabbinin huzuruna gitmek istediği duyguları sırf Batılılar ve liberal kafalıları daha sempatik görsünler, modern bulsunlar diye direkt veya dolaylı katkıyla böyle işleyenler Allah’tan bulsunlar ki ahiret ürküntüsü olmayan bir nesil yetiştirmişlerdir.

Çünkü bu kimseler, henüz Fil suresini dahi ezberlememiş insanlara “yahu Allah gökten taş mı atacaktı, bunun anlamı mecazîdir” diyecek cesareti vermişler ve imam-hatip talebelerinin dahi zihnini bulandırmışlardır. İnsanların gözünde Buharî'nin değerini düşürmüşlerdir ki sonrasında Buharî'de geçen cehennem hadislerinden etkilenmek imkânsız olmuştur. Bu bilerek mi bilmeyerek mi, direkt mi dolaylı mı olmuştur; Allah bilir. Hidayetleri için dua etmek, hidayet nasip olmayacaksa da Allah'ın onlara yapacağıyla baş başa bırakmaktan başka yapacağımız şey yoktur.

Ahiret çürüdükçe ahab-ı kiramla aramızdaki mesafe büyür. Ahireti kaybettikçe İslam'ı kaybederiz. Cehennemden korkmayanlar dünyayı cennet bahçesi yapmaya çalışırlar. Gözünde cennet hasreti tütmeyenler evindeki bir saksıyı cennet çiçeği zannedip teselli bulmaya çalışırlar. Evimizden dünya gitmeliydi de ahiret yine gitmemeliydi. Zira elimizde ahiret olsaydı dünyanın denizlerinde bile yürümeye hazır gençlerimiz olurdu ve halifemizi kaybetmez, İslam'ın izzetinin yaşanmadığı günleri görmezdik.

Çünkü Selahaddin-i Eyyubî'nin ölmekten korkusu yoktu, Allah ona Kudüs'ü bu yüzden emanet etti. İnşallah tekrar Kudüs'e ve hilafetimize, faizin yeniden haram ve çirkin olduğuna iman edilen günlere, dünyanın değil cennetin emelimiz olduğu zamanlara kavuşacağız. Buna iman ediyoruz.

Allah'a ve ahiret gününün varlığına iman ediyoruz. Bu bize, bu yüzden hayır konuşuyor olmayı kazandırıyor. Kötülük konuşma kapasitemiz varsa ahiretten dolayı susuyoruz. Resûlullah'ın böyle öğrettiğini biliyoruz. Merdivenden inerken ses çıkaran ayakkabı giymemeye varıncaya kadar hassasiyet taşıyoruz. Biliyoruz ki Resûlullah aleyhissalatu vesselam, “Allah'a ve ahiret gününe iman eden komşusuna iyi davransın” buyurmuştu. Komşumuzdan çekinip endişe ederken aslında korktuğumuz komşumuz değil, Allah'ın azabı ve cehennemdir. Cennet gözümüzde tütmektedir ki komşumuzun hukuku sebebiyle cennete geç girmekten korkmaktayızdır. Sinirlendiğimiz, bağırıp çağırmaya kudretimiz olduğu hâlde Rabbimizin rızası sebebiyle, müminin nasıl konuşacağını belirleyen Resûlullah aleyhisselamdan dolayı susuyoruzdur, içimize gömüyoruzdur, affediyoruzdur.

Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ağzımızdan çıkacak kaba bir sözü Allah'a ve ahirete imana bağlamıştır. İman budur. Biz ahirete bunun için iman ediyoruz.

Camideki namazına, evindeki davranışına, ticaretindeki-okulundaki-siyasetindeki-yürüyüşündeki-yüzüşündeki-çay içip muhabbet edişindeki tavrına, ahirete iman ettiği yansıyan insan farklıdır. Onun nabızları farklı atar, kendini sanki cehennem dibindeymiş gibi hisseder. Hasan Basrî rahmetullahi aleyh böyle bir insandı. Onu görenler, “yıllarca cehennemde yanmış da dünyaya dönmüş” zannederlerdi deniyor. Hâlbuki Allah bilir ya cehenneme girme ihtimali pek zayıf, bu yönde işaretler vermeyen bir insan olduğunu hakkında anlatılanlardan bilebiliyoruz.

Ümmetimizin genç delikanlıları ve bacıları, yüzyılımızda ahirete imanın tohumları olarak kalmalıdır. Onlar, miracı görüp gelen Peygamber Efendimiz'in imanı ile donanmalı, ona güvenmelidirler. İmam Buharî'nin Sahih'ine, İmam Nevevî'nin Riyazu's-Salihine, ümmetin büyük önderlerine güvenenler onlarla haşredilecekler ve yerleri Adn cennetleri olacaktır, Allah'ın izniyle.

Ahirete imanımız, iman ettiğimizi söyleyip bırakmaktan ibaret değildir. Bazı prensipler ve ilkeler vardır. Bu ilkeler kaybedilirse bizden öncekilerin ahirete imanının zayıflaması gibi bir noktaya düşeriz. Bizden öncekilerin zafiyete uğramalarının sebebi, ayrıntılar hakkında tereddüt geçirmeleriydi. Ve esasen kimse de ‘ben ahirete iman etmiyorum’ demiş değildir; iman ettiğini herkes söylüyor ancak kimilerinin yaşadığı sıkıntı ahirete imanın gerekleri üzerindedir.

Kur'an'ımızın ayetleriyle ve sahih hadis-i şeriflerle sabit gerçekler:

- 1- Kıyamet ve ahiret, yüzde yüz olarak adaletin gerçekleşeceği yerdir. Yüzde yüz adalet.

Sakat doğmuş özürlü bebeklerle onlarca sene pehlivan gibi yaşamış olanların adaletinin, ana ağlatanlarla anasının ayağı altında paspas olanların adaletinin, Ömer bin Hattab radiyallahu anh gibi adalet sembolü olarak ümmeti idare etmişlerle ümmetin malı ve siyaseti üzerindeki yanlış tasarrufları yüzünden ahirete zalim olarak gidenlerin adaletinin, anneler-babalar-çocuklar-eşler arasındaki gerçek adaletin sağlanacağı yerdir mahşer günü.

Ahiret, adalet olsun diyedir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu öğretirken, hayvanlar arasında hesaplaşma olmadığı hâlde sırf müminler Allah Teâlâ'nın adaletinden emin olsunlar diye "boynuzlu koyunla boynuzsuz koyun arasındaki adalet sağlanacaktır" buyurmuştur. Ahirette bu sahne yaşandığında, ümmetimizin nesillerini harap edenlere karşı o gün talepte bulunanlar, iffetine söz söylenenler, zulüm görenler için haklarının zayi edilmeyeceğini bildikleri bir huzur anı yaşanacaktır.

İşte biz o güne iman ediyoruz. Hukukun görüleceği ve adaletin işleyeceği güne. Yoksa sadece herkesin dirileceği ve bahçelerin dağıtılacağı, hurilerin görüleceğinden ibaret bir ahiret yoktur; bunlar sonraki işlerdir. Aslolan adaletin gerçekleştiğini görmektir. Kocasıyla esas hesaplaşmasını dirileceği gün yapacağına iman eden kadının Allah'a itimadı başka, başına her gelen musibeti dedikodu furyasına çeviren ama ahirete de iman ettiğini söyleyen bir kadının varlığı başkadır. İlki adaletin tamamıyla gerçekleşeceğini bilip ahireti iple çekerken ikincisi 'olursa ne güzel, olmazsa da ne edelim' demeye getiren bir tavidir.

2- Bizler hayatının tamamı kayıt altına alınmış mahlûklarız ve o kayıtlarla karşılaşmaya gidiyoruz.

"Ömer'in ahirete imanı olmasaydı siz onu görürdünüz" cümlesi bu bilgiden kaynaklanır. Ahiret denince aklımıza, orada tutulmuş kütük defterleri ve onları sağ elimizden mi yoksa solumuzdan mı alacağımız gelir.

Ahiret yalnızca hurileri ve zebanileri değil, defterlerimizi de hatırlatır. Saliselere varıncaya kadar hayatımızın her bir alanı yazılmış, belgelenmiş, Allah'ın mührüyle mühürlenerek karşımıza çıkarılmak üzere beklemektedir. Mümini sabah namazına kaldıran da dilinin ucuna kadar geldiği hâlde kötü söz söylemesine engel olan da budur.

3- Kimsenin başka kimsenin yükünü taşımayacağı yer ahirettir.

Ne Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir akrabasını ne hoca efendiler bir akrabasını ve ne de şeyhler bir müridini... Tarikatının müntesiplerinin sırttan kolay geçeceği bir rahatlık yaşayacağını söylemek bu dünyaya ait gevezeliklerdendir. Ahirette şefaattir ancak bunu dünyadayken garanti ettiğini sanmak yalnızca gevezeliktir, olabilseydi şayet, Ebu Talib de cennete girebilirdi.

Herkes kendi için dirilecek. Analar, çocuklar, arkadaşlar birbirlerinden kaçacaklar. Ümmet-i Muhammed'den olmanın getirdiği bereket dışında hiçbir şey orada olmayacak.

4- Allah o gün hiç kimseye konuşma hakkı bırakmamış olacaktır.

Rabbimiz bizi uyarmış, ahirette hesap soracağını haber vermiştir. Hiçbir insan 'ama' ile başlayan bir cümle kuramayacaktır. Firavun bile tek bir nefeslik konuşma hakkı olmamasına rağmen, Allah Teâlâ, peygamberlerini o vahşi mahlûkun ayağına göndermiş, hatta onunla narin konuşmalarını buyurmuştur ki kıyamet günü kalkıp da "o gün benimle sinirli konuştular, yoksa iman edecektim" deme hakkı bulunmasın.

Allah celle celâlühü, firavun gibi bir mahlûka tek özür hakkı dahi bırakmadıysa, günde beş defa ezan okunan toprakların çocuklarının bir harflik konuşma hakları bile yoktur. Halifeli bir toprakta doğmuş insanların çocuklarının şeriata karşı düşmanlık güdenlerin tek bir kelime özürleri olmayacaktır. Özür dosyası olmadığı gibi mahkemeye müdahale ettirecek tek bir kelime kesinti de yaşanmayacaktır.

5- Ahirette Rabbimiz hasenatımızı (iyi işlerimizi) artıracaktır.

Allah'ın izniyle her mümin, yaptıklarının on katıyla dirilecektir:

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا

“Kim bir iyilikle gelirse ona iyiliğinin on katı vardır.”

Buna rağmen kimse iyilikleriyle cennete yine de giremeyecektir de Allah lütfedecek, Erhamürrahimin olarak müminleri cennetine kabul buyuracaktır. Rabbimizin rahmetini bu dünyada görmediğimizi zannediyoruz. Biz asgarî ücretlerle geçinirken kâfirler bizim ücretimizin yüz katını topraklarımızda tatil yapmak için harcıyorlar, nimetler hep kâfirlere gidiyor zannediyoruz. Ama bu üç, on, otuz, bilemedik yüz senelik dünya hayatı çilesidir. Şimdi kıldığımız namazlarımız, bir kere olsun sübhanallah deyişimiz, bir dakika olsun cihat edişimiz, beş dakika olsun yorulmamız, gece teheccüde kalkmamız karşımıza on katıyla çıkarıldığında sanki beş yüz sene yaşamış gibi ecirler bulduğumuzda kazananın kim olduğu ortaya çıkacaktır.

Ahirete imanın ağırlığı ve orijinalliği o gün anlaşılacak olacaktır. Tıpkı ashab-ı kiramın yaptığı gibi ahirette şahit olmadan önce bunların düşüncesi henüz dünyada hareketlerimizi yönlendirmelidir. Bir sayfa Kur'an okuduğumuzda on sayfa okuduğumuz gibi lezzet almalıyız. On sayfa okuduğumuzda da yüz sayfa okumuşçasına haz duymalıyız. Çünkü ahirete iman ediyoruz ve orada her iyiliğimiz on katıyla karşımıza çıkacaktır.

İman budur. Ahirete iman böyle olduğunda Ebu Bekir'ler, Ömer'ler, Enes'ler, Aişe'ler, Nesibe'ler dünyayı bereketle doldurmuşlar ve imanın hakkını vermişlerdir.

6- En büyük mutluluk kaynağımız: Allah Teâlâ kırdığımız çanakları, yaptığımız hataları, eksikliklerimizi kıyamet gününde hasenata çevirecektir, huzuruna tövbeyle gitmişsek.

En güçlü umudumuz budur. Dünyada alkol tüketmiş bir mümin, bu yanlış için Rabbine tövbe eder ve bu tavrını korursa o içkileri kıyamet günü karşısında sanki zezem içmiş gibi bulacaktır. Tövbe kapısını sık sık çalanlar ve Allah'a karşı yanlışlarını pişmanlıkla temizleyenler, değil affedilmeyi, günahlarını sevap olarak bulacaklardır.

Bu kural sayesinde mümin, çalışıklarının milyonlarca katı hasılatı karşısında bulacaktır. Kerim ve nimeti sayılamaz olan Allah'ımız bunu sarhoşlara, nice günaha bulaşmış olanlara da ihsan buyuracak, nimetleri adeta coşacaktır. Ne büyük Allah'ımız var, ne büyük güne gidiyoruz ve ne büyük bir rahmete doğru koşuyoruz.

7- Kıyamet gününde şahitler devreye gireceklerdir.

Her insana iki melek şahit olarak gelecektir. Kaf suresinin 21. ayeti bunu haber verir:

وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ

Her insan iki melekle gelecektir ve bunlardan birincisi kişiyi kolundan tutup Allah'ın huzuruna getirirken diğer melek de onun hayatını izleyen melek olduğundan şahitliğini edecektir.

Bir başka şahit grubu peygamberlerdir. Bütün peygamberler kendi ümmetinin şahidi olarak dirilecektir. Ve Resûlullah aleyhissalatu vesselam da dünyada onun sünnetiyle yaşamak isteyen delikanlıların ve hanımların, bütün ümmetinin şahidi olarak Rabbinin huzuruna çıkacaktır.

Resûlullah aleyhisselamı peygamberi olarak gören bu ümmet, bütün insanlığın şahidi olarak çağırılacaktır. Müslümanlar'ı şimdi Guantanamo'da zindanlara atanlar, topraklarımızı kan gölüne çevirenler, zulmedenler, madenlerimizi sömürenler o gün ne şahitlik ettiğimizi görmek için önümüzde

titreyeceklerdir. Allah bizim bu şahitliğimizle hüküm verecektir ve intikamımız bir nevi milyonlarca kere katlanmış hâlde alınmış olacaktır.

Buna iman ediyoruz.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.